

terer det sundeste grundlag for fred i verden". Videre udtalte Mr. Hoover, at pagtens grundlæggende formål er fred med retfærdighed. De Forenede Stater var overbevist om, at De Forenede Nationer var det bedste hjælpemiddel til at opnå dette mål.

Om situationen i Østeuropa henviste Mr. Hoover til, at Sovjetstyrkerne endnu ikke var trukket tilbage fra Ungarn, og til de rystende meddelelser, som man havde modtaget om massedeportationer.

Om situationen i det mellemste østen udtalte han, at man fra amerikansk side hilste de tilsagn om samarbejde velkommen, som var blevet afgivet i besvarelse af De Forenede Nationers opfordring til at indstille de militære operationer, trække de væbnede styrker tilbage og oprette en FN-styrke. Mr. Hoover anførte, at det var en åbenlys pligt for enhver, herunder også de lande, som var inddraget i fjendtlighederne, at afholde sig fra at sende andre styrker til området end sådanne, som er undergivet De Forenede Nationer. Vedrørende Suezkanalen fandt han, at der intet var sket, som kunne ændre det oprindelige forslag om, at brugerne af kanalen, med skyldig hensyntagen til Ægyptens suverænitet, måtte tilsikres fri og uhindret passage under betryggende og på forhånd opstillede betingelser og uafhængigt af et enkelt lands politik. — Om den fremtidige udvikling i det mellemste østen mente han, at nye anstrengelser var nødvendige for at løse de økonomiske og sociale problemer i dette område. Mr. Hoover citerede i denne forbindelse en udtalelse af udenrigsminister Foster Dulles: „Hvis gennemførelsen heraf medfører byrder, vil De Forenede Stater bidrage til at bære disse.“

Om nedrustningsspørgsmålet udtalte Mr. Hoover, at De Forenede Stater fortsat var af den opfattelse, at problemets kerne var oprettelse af en effektiv inspektion og et kontrolorgan. Enhver nedrustningsplan ville være utilfredsstillende, medmindre den blev fulgt op af midler til at konstatere, at parterne indfrie deres løfter. Hidtil havde Sovjetunionen undgået at udtale sig om spørgsmålet om et effektivt inspektions- og kontrolsystem. Der påhvilede de stater, som var i besiddelse af atomvåben, et ansvar for at bringe denne trussel til ophør ved at bringe disse våben ind under De Forenede Nationers autoritet.

Efter en velkomst til repræsentanterne for Marokko, Sudan og Tunis udtalte Mr. Hoover, at Japan, republikken Korea og republikken Viet-Nam uden yderligere opsettelse burde optages som medlemmer. — I denne forbindelse sagde han videre, at De Forenede Stater fortsat modsatte sig, at det kommunistiske styre i Kina blev repræsenteret i De Forenede Nationer, idet dette regime ved mange lejligheder havde demonstreret sin foragt for organisationen og på anden måde havde handlet i strid med pagten.

Den franske udenrigsminister, *Christian Pineau*, mindede om FN's manglende evne til at løse en række vigtige problemer og nævnte i denne forbindelse en række tilfælde, hvor organisationen havde vist sig ude af stand til at foretage de nødvendige skridt: forslaget om oprettelse af en væbnet FN-styrke i 1946; spørgsmålet om Koreas uafhængighed; Kashmirspørgsmålet; den czekoslovakiske repræsentants klage til sikkerhedsrådet i marts 1948 over Sovjetunionens trusler mod Czekoslovaquiets uafhængighed; De Forenede Staters, Frankrigs og Storbritanniens henvendelse til sikkerhedsrådet i september 1948 i anledning af Sovjetunionens politik i Østtyskland og Berlin; den jugoslaviske regerings anmodning til plenarforsamlingen i september 1951 om at standse satellitlandenes fortsatte pression mod Jugoslaviens integritet samt en lang række enkelttilfælde i Palæstina-spørgsmålet, i hvilke FN havde vist sig fuldstændigt ude af stand til at tilvejebringe en løsning. Som hovedårsag til FN's svigten anså taleren dels Sovjetunionens misbrug af vetoretten og dels plenarforsamlingens manglende evne til at foretage en tilstrækkelig objektiv undersøgelse af problemerne og til at gennemtvinge respekt for sine henstillinger.

Om situationen i Ungarn og Ægypten udtalte den franske udenrigsminister, at der ikke kunne drages nogen sammenligning mellem de to spørgsmål. Det ville utvivlsomt være fornærmeligt for Frankrig og Storbritannien at blive sammenlignet med Sovjetunionen, men det ville være endnu mere fornærmeligt for Ungarn at blive sammenlignet med Ægypten. Om sidstnævnte land udtalte han, at dette i de sidste måneder havde udsendt en række trusler dels